

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תפא

ערב שבת קודש פ' נח, ג' מ"ח ה'תשפ"ג
שנת הקהל

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ב שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ומאה ועשרים שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

הרה"ת ר' מרדכי אברהם הכהן שיחי'

וזוגתו מרת רבקה לאה תחי'

כ"ץ

לרגל יום השנה לנישואיהם,

בדר"ח מ"ח ה'תשפ"ג - "שנת הקהל"

לאורך ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק

ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

*

נדפס ע"י יו"ח שיחיו

* * *

ולזכות

מרת עטיל נחמה בת ביילא תחי'

לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק

ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח'י רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

וכיון שכל עניני התורה מדוייקים הם בכל פרטיהם, ובפרט ענין כללי כהאמור, הרי זה שחותם המועדים דחודש תשרי הוא ב"זמן שמחתנו" ושמחת תורה, מדגיש ביתר שאת את המקרא מלא שדיבר הכתוב עבדו את ה' בשמחה, שמחה אמיתית הקשורה בתורת ה' ופקודי ה' שהם משמחי לב.

* * *

על פי האמור שכל הפרטים מדוייקים הם, מובן שכן הוא גם בנוגע לזמן. שאף שכל האמור לעיל בתקפו בכל שנה ושנה, אבל היות ובכל שנה חדשה מתחדשים ענינים המיוחדים לה וכל שנה ושנה והוראותי, הנה בשנה זו ההוראה המיוחדת שלה היא בנקודה המיוחדת שלה לגבי ששת השנים שלפני' ושל אחרי', שהיא שנת הקהל: הקהל את העם האנשים והנשים והטף –

שאף על פי שמצוה זו כפשוטה בגשמיות תלוי' בארץ, ארץ אשר גו' תמיד (גם בזמן הגלות) עיני הוי' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה, ובזמן שבית המקדש הי' קיים וכו', אבל רוחניות הענינים ותוכנם – נצחיים הם, שהרי הם חלק מתורתנו הנצחית –

ואופן וגדר מצות הקהל ה"ה להשתדל בתוכנה ומטרה שלה לא (רק) כל אחד ואחת בפ"ע, אלא (גם) באופן דהקהל, בהשתתפות המון רב ובהדגשה מיוחדת להקהיל גם את הטף, כולל קטני קטנים וקטני קטנות. והמטרה היא, כסיום הכתוב: ושמרו לעשות את כל דברי התורה הזאת.

והדיק בזה:

ושמרו – כולל ג"כ הפי' והענין דלהמתין ולצפות מתי יבוא לידו

לעשות – בפועל, לא להסתפק בלב טוב ובמחשבה טובה והחלטה טובה, כי אם עשי' בפועל,

את כל דברי התורה – שלא יאמר אדם שכיון שרובו זכיות כבר יצא ידי חובתו, ובפרט כשזהו רוב גדול ביותר, כי אם את כל דברי התורה

הזאת – "מורה באצבע" שהיא ממש כמו שניתנה למשה מסיני, תורה שבכתב ביחד עם פירושה, תורה שבעל פה, ולא ר"ל לגלות פנים בתורה שלא כהלכה, להכניס בה ענינים ופשרות שלא כתורה וכו'.

ונתוספה הדגשה בענין הקהל האנשים הנשים והטף במאורע שהתחיל ביום הקדוש דשנת הקהל זו, שהי' מכוון ג"כ כנגד אנשים הנשים וטף בתוך קהל בני',

והקהלת כולם יחד היא שעמדה והיא שתעמוד לכל בני', אשר כהבטחת הנביא: הוי' צבאות יגן עליהם, על עמו גוי אחד בארץ, הוא גאלם וינטלם וינשאם כל ימי עולם,

ובנ"י נקהלים ומוסיפים בושמרו לעשות את כל דברי התורה הזאת הלוח ומוסיף ואור, להאיר גם את חשכת הגלות ולמהר ע"י כ"ז (תומ"צ בחיי יום יום) ביאת משיח צדקנו בגאולתנו האמתית והשלימה,

וימלא כבודו (של הוי') את כל הארץ.

בכבוד ובברכה לבשוורות טובות בכל האמור

העבודה נסתיימה ואין הסבר כלל לעיכוב הגאולה

העבודה דכללות בני' במשך כל הדורות שצריכה להיות בזמן הגלות כדי לבוא להשלימות דהגאולה - נסתיימה ונשלמה ● מסקנת החשבון-צדק שעושים בימינו אלו, היא, שתיכף ומיד ממש צריכה לבוא הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש! ● גם אם חסר בעבודתו של הפרט הרי-זה ענין פרטי שודאי צריך לתקנו ולהשלימו, אבל, אין זה גורע ח"ו בגמר ושלימות "מעשינו ועבודתינו" דכלל ישראל ● כשעושים חשבון-צדק בסיומו של השבוע הראשון לעבודה בעולם, ובאים למסקנא שאין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו - צריך הדבר להתבטא בתוספת זהירות והידור בקידוש לבנה ● קטעים משיחות ש"פ נח, ד' מר-חשון ה'תשנ"ב - מוגה

כל הדורות שצריכה להיות בזמן הגלות כדי לבוא להשלימות דהגאולה (שתלוי' במעשינו ועבודתינו (ד) כל זמן משך הגלות"') – נסתיימה ונשלמה, ואין ביאור והסבר כלל על עיכוב הגאולה, ולכן, גם אם חסר בעבודתו של הפרט במשך הזמן שמתעכבת הגאולה מאיזו סיבה שתהי', ה"ז ענין פרטי שודאי צריך לתקנו ולהשלימו, אבל, אין זה גורע ח"ו בגמר ושלימות "מעשינו ועבודתינו" דכלל ישראל שעומדים מוכנים להגאולה, וכיון שכן, גם התיקון והשלימות דהפרט היא בנקל יותר, ומתוך שמחה, בידעו שתיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה.

א. כיון שהעיד כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שכבר סיימו כל עניני העבודה, כולל גם צחצוח הכפתורים, ועומדים מוכנים ("עמדו הכן כולכם") לקבל פני משיח צדקנו, הרי, מסקנת החשבון-צדק (חשבון-צדק דייקא, חשבון אמיתי) שעושים בימינו אלו, היא, שתיכף ומיד ממש צריכה לבוא הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש!

ובפרטיות יותר:

גם כשידע איניש בנפשי' מעמדו ומצבו שיש אצלו ענינים הצריכים תיקון, אין זה בסתירה ח"ו לעדותו של נשיא דורנו שכבר נשלמה העבודה ועומדים מוכנים לקבל פני משיח צדקנו, כי, העבודה דכללות בני' במשך

ובסגנון אחר: כללות בנ"י שהם "קומה אחת שלימה"² נמצאים במעמד ומצב דאדם שלם בכל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו, הן ברוחניות (רמ"ח מ"ע ושס"ה מל"ת) והן בגשמיות, והחסרון דהפרט הוא כמו מיחוש או חולי קל וחיצוני באבר פרטי שתיקונו ע"י רפואה קלה ומהירה, כמ"ש³ "ורפא ירפא", "שניתנה רשות (וכח) לרופא לרפאות"⁴, כולל ובמיוחד הרפואה שע"י התשובה ("גדולה תשובה שמביאה רפואה לעולם"⁵), ועד לשלימות הרפואה שהיא (לא רק מכאן ולהבא, אלא) עוקרת את החולי **מלמפרע**.

ואם הדברים אמורים בזמנו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בחיים חיותו בעלמא דין, על אחת כמה וכמה לאחר שעברו כמה עשיריות שנים, יותר מארבעים שנה ש"נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"⁷.

ועאכ"כ בשנה זו – ה'תשנ"ב – שהר"ת שלה (לאחרי ובהוספה לשנה שלפני, ה'תשנ"א, ה' תהא שנת נפלאות אראנו) "הי' תהא שנת נפלאות בה", ו"נפלאות בכל", "בכל מכל כל"⁸ (בגמטריא "קבץ"⁹), שכולל כל הענינים כולם¹⁰ (נוסף לכך שהאות ב' היא אות השימוש לכל הענינים), ולכל לראש ובעיקר ה"נפלאות" דהגאולה האמיתית והשלימה, "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"¹¹.

(2) לקו"ת ר"פ נצבים. ובכ"מ.
 (3) משפטים כא, יט.
 (4) ברכות ס' סע"א. וש"נ.
 (5) יומא פו, סע"א.
 (6) ראה צפע"ג לרמב"ם ה' תשובה פ"ב ה"ב. ועוד.
 (7) תבוא כט, ג.
 (8) ראה ב"ב טז, סע"ב ואילך.
 (9) ראה חידושי חת"ס שם.
 (10) כולל גם הפיכת הענינים הבלתי-רצויים שנרמזים בתיבת "כל" (ראה המשך תער"ב ח"א פ"צ) – ע"י (החשבון-צדק וה)תשובה.

ובפרט לאחרי שכבר נשלם החודש הראשון של השנה, "תשרי", אותיות "רשית"¹², שכולל כל השנה כולה, ועומדים ביום השבת הראשון לשלימות העבודה בעולם, שבו מודגש כללות ענין השבת שקשור עם ענין הגאולה, ובפרט יום השבת לאחרי חצות, הזמן דסעודה שלישית הקשורה עם יעקב, שלישי שבאבות, כנגד גאולה השלישית וביהמ"ק השלישי¹³ ("ביום השלישי יקימנו ונחי' לפניו"¹⁴), ומתכוננים להקריאה בתורה: "לך לך גו' אל הארץ אשר אראך", ציווי ונתינת-כח לכאו"א מישראל ולכלל ישראל (ע"י אברהם, היהודי הראשון, "אחד הי' אברהם"¹⁵) ללכת מהגלות אל הגאולה, ובאופן של הליכה כפולה ("לך לך"¹⁶) שרומז גם על מהירות ההליכה, שהשלימות בזה היא באופן ד"ארו"¹⁷ עם ענני שמיא"¹⁸ – הרי בודאי ובודאי שכבר כלו כל הקיצין, וכבר עשו תשובה, ועכשיו אין הדבר תלוי אלא במשיח **צדקנו עצמו!**

*

ב. בהמשך להמדובר לעיל אודות חשבון-צדק, ובמיוחד בקשר ובשייכות להגאולה – יש לעורר ע"ד הוספה בזהירות והידור **בקיודש לבנה**, ששייך ביותר לתוכן הענינים האמורים לעיל.

(11) מיכה ז, טו.
 (12) בעה"ט עקב יא, יב.
 (13) ראה לקו"ש חט"ו ע' 231. וש"נ.
 (14) הושע ו, ב ובמפרשים.
 (15) יחזקאל לג, כד.
 (16) להעיר מהשייכות דכפל לגאולה, כדרשת חז"ל ("יל"ש ר"פ לך לך. ועוד) "חמש אותיות נכפלו וכולן לשון גאולה" (וראה ד"ה לך לך תרכ"ז. תר"ל. ועוד) – ועפ"ז "יל שגם הכפל ד"נח נח" (ששייך גם להכפל דשבת [.] .) רומז על הגאולה.
 (17) דניאל ז, יג.
 (18) ויש לבאר הדיוק ד"ענני שמיא" – שאף שהעננים באים מן הארץ ("ואד יעלה מן הארץ"), מ"מ

הקהלת כולם יחד היא שעמדה והיא שתעמוד

בעמדנו בשנת "הקהל", הבאנו (בע' 15) צילום מיוחד (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א על מכתב כללי מתחלת חודש מ"ח ה'תשל"ד – בענין "ויעקב הלך לדרכו" בשייכות לשנת הקהל, ועם מלחמת יוהכ"פ שהיתה אז

(המכתב כולו נדפס, לאחרי הגהות נוספות, בלקו"ש ח"י ע' 192 ואילך. בסיום המכתב הוסיף כ"ק אד"ש מה"מ קטע שלם בכת"ק אודות ענין התורה והצדקה בכל יום ושמירת שיעורי החת"ת – צילום מהוספה זו יובא אי"ה בגליון הבא)

להלן המכתב כפי שנדפס בלקו"ש שם* (הכת"ק בא בהדגשה):

תחלת מ"ח, ה'תשל"ד. ברוקלין, נ. י.

אל בני ובנות ישראל אשר בכל מקום ומקום ה' עליהם יחיו

שלום וברכה!

בבואנו מחודש תשרי, החודש השביעי, שהוא משובע בכל, גתות בתוכו כו' לולב וערבה בתוכו, כלומר מלא ברכה ותוכן הן בגשמיות (גתות) והן ברוחניות (לולב כו') ומשביע לכל חדשי השנה מטובו הוא בגשמיות וברוחניות,

ידוע המנהג שהי' בכמה מקומות להכריז במוצאי שמחת תורה (סיום וחותם המועדים דחודש תשרי): ויעקב הלך לדרכו, הכוונה – לדרכו ועבודתו במשך כל השנה,

אשר הדרך הידועה בזה היא כהוראת חכמינו ז"ל אני נבראתי לשמש את קוני, ובלשון המובא בכ"מ – לעשות לו ית' זירה בתחתונים,

ועש'י זו היא על ידי מילוי רצון קונו, זאת אומרת לימוד התורה וקיום מצוותי, כולל החייווי וכל מעש'ך יהיו לשם שמים, ובכל דרכ'ך דעהו,

ונתינת כח להליכה ועש'י האמורות – כחות רוחניים ואמצעים גשמיים – ה"ה בחודש תשרי, ראשית השנה, ובפרט במועדי חודש זה.

(* **הערת המו"ל:** כידוע נוהג כ"ק אד"ש מה"מ להגיה את ה"מכתב כללי" מס' פעמים, ולעיתים הנוסח הסופי שונה בהרבה מהנוסח הראשוני. כיון שהצילום שלפנינו הוא (כנראה) הנוסח הראשוני שהכניסו לכ"ק אד"ש מה"מ להגהה, לכן ישנם שינויים רבים בינו לבין הנוסח הסופי של המכתב (כפי שנדפס בלקו"ש), וזו גם כנראה הסיבה לכך שהקטע האחרון בצילום ("ויהי רצון כו') אינו מופיע כלל בלקו"ש שם. בפענוח שלפנינו הבאנו את הנוסח הסופי כפי שנדפס בלקו"ש שם (מלבד המראי-מקומות שלא הובאו מחמת קוצר היריעה).

ג. ויקויים גם הכתוב שהולכים לקרוא (בס"ת החדש) בתפלת מנחה (רעוא דרעוין) – "לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך"¹⁵, די"ל כל זה למעליותא: "לך לך" – "לך, לעצמך, לשרשך ומקורך"¹⁶, היינו, שכאו"א מישראל שב לשרשו ומקורו, "ישראל וקוב"ה כולא חד"¹⁷, ע"ז שהולך "מארצך וממולדתך ומבית אביך" שעותב טבעו ורגילותו כו' (כולל ובמיוחד – ע"י העבודה ד"הקהל את העם גו' ליראה את ה' אלקיכם כל הימים"),

ועד שנעשה "לך לך לארצך ולמולדתך גו' (לארצו ולמולדתו האמיתית) אל הארץ אשר אראך" – ארץ ישראל בשלימותה¹⁸, וממשיך בכתוב¹⁹ – "והי' ברכה", "ונברכו בך כל משפחות האדמה"²⁰. (ע"כ מההנחה המוגהת)

*

שכאו"א יקבל החלטות טובות לעסוק בפעולות ד"הקהל" כפי יכלתו, ולמעלה מכפי יכלתו

ד. [.] ובנוגע²¹ לפועל, כאמור, צריך כאו"א לעסוק בפעולות ד"הקהל", כמדובר כמ"פ שענין זה הוא בכחו של כאו"א, מגדול ועד קטן, ואין הדבר תלוי אלא ברצונו, וכאשר יתעסק בזה כדבעי בודאי יצליח, ועד שיקויים בו "יגעתי ומצאתי"²², היינו, שהצלחתו תהי' באופן של מציאה, שלא לפי-ערך היגיעה שבהגבהת המציאה והבאתה לרשותו.

ולא עוד, אלא שע"ז שמקבל החלטות טובות לעסוק בפעולות אלו באופן שלמעלה מכפי יכלתו (במצב ההוה), פותחים לו צינורות חדשים כו' – הן בנוגע ללימוד התורה, והן בנוגע לקיום המצוות – כידוע²³ הסיפור עם אברך א' שהתחייב לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו לתת לצדקה סכום גדול שלא הי' לפי-ערכו כלל, ואמר כ"ק מו"ח אדמו"ר שבגלל החלטה טובה זו הוצרכו לפתוח בשבילו צינורות חדשים (אף שהאברך עצמו לא ידע מאומה...) שיוכל לקיים החלטתו, ואכן, הצליח לקיימה בפועל, ובאופן של הוספה כו'.

ויה"ד – והוא העיקר – שכאו"א יקבל החלטות טובות לעסוק בפעולות ד"הקהל" כפי יכלתו, ולמעלה מכפי יכלתו, וכאמור, באופן ד"יגעתי ומצאתי".

נח, ב' דר"ח מר-חשון ה'תשמ"ח

19) שם, ב-ג.

20) ע"ד מ"ש (ישע"י מט, כג) "והיו מלכים אומניק ושרותיהם מניקותיך". ולהעיר מהמפורש בגמרא (זבחים יט, רע"א) "מעשה רב" שגם בזמן הגלות "קיים בך והיו מלכים אומניק".

21) סעיף זה הוא מהנחה בלתי מוגה שנדפסה בהתוועדות תשמ"ח ח"א ע' 416.

22) מגילה ו, רע"ב.

23) ראה לקו"ש מצורע תשמ"ו בסופו. ועוד.

[.] כשעושים חשבון-צדק בסיומו של השבוע הראשון לעבודה בעולם בשנת ה'תשנ"ב, "הי' תהא שנת נפלאות בה", ובאים למסקנא שאין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו (כנ"ל ס"א) – צריך הדבר להתבטא בתוספת זהירות והידור בקידוש לבנה, "שהם עתידים להתחדש כמותה", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י דוד מלכא משיחא, "דוד מלך ישראל חי וקיים".

ובפרטיות יותר:

לכל לראש – להזהר ולהשתדל יותר בקידוש לבנה, בבגדים חשובים ונאים, ברחוב וברוב עם הדרת מלך¹⁹, גם באותם מקומות שעד עתה לא הקפידו על זה (לפי שדרים בין הגוים)²⁰, כולל גם הזהירות בנוגע להזמן דקידוש לבנה – שמצינו בזה חילוקי מנהגים: אחר ג' ימים למולד²¹, אחר ז' ימים למולד²²,

נעשים "ענני שמיא", ע"ד ודוגמת ענין הקשת, שנעשה מהשתקפות קרני השמש בעננים (כנ"ל ס"ד). ולהעיר מהשייכות ד"קשת" להגאולה, כדאיתא בזהר (פרשתנו ע"ב, ב) "כד יפקון ישראל מן גלותא זמינא האי קשת לאתקשטא . . . בגוויי נהירין . . . וכדין צפי ל' למשיח, מלך, דכתיב וראיתי' לזכור ברית עולם . . . ידבר קב"ה להאי ברית דאיהו בגלותא ויקים לה מעפרא, הה"ד ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם" (וראה ד"ה את קשתי נתתי בענן תרנ"ד).

19) פרטי הדינים דקידוש לבנה – ראה בטושו"ע או"ח סתכ"ו, ובנ"כ שם.

20) ראה מג"א שם סקי"ד.

21) ראה ט"ז שם סק"ג.

22) שו"ע שם ס"ד. ובסידור אדה"ז: "עפ"י הקבלה אין לקדש הלבנה עד אחר ז' ימים למולד" (וראה בארוכה הגהות כ"ק אדנ"ע (בסידור תורה אור רמה, א-ב. ובסידור עם דא"ח שכא, א-ב). שער הכולל פל"ג ס"ב. וי"נ).

(* ומ"ש "לדרת עולם", "נכתב חסר, שיש זרות שלא הוצרכו לאות לפי שצדיקים גמורים היו" (פרש"י ט, יב) - קאי על קשת ע"ד הרגיל שהיא סימן ש"לא יהי' עוד מבול" - (כפשוטו הכתוב). ובלשון הזהר דאתחזי"א בגוויין חשוכי' מתחזיא לדוכרא דלא ייתי מבול".

(* ומסיום, "זדא הוא דכתיב (בהפסדה דפרשת נח) אשר נשבעתי מעבור מי נח עוד על הארץ כן נשבעתי מקצוף עליך ומגער בך".

ובמוצאי שבת²³, "אם ליל מוצאי שבת הוא קודם ל' בחודש . . . אבל אם הוא אח"כ²⁴ אין ממתנינים עד מוצאי שבת, שמא יהיו ב' לילות או ג' או ד' עננים ולא יראו הלבנה ויעבור הזמן"²⁵, ובפרט במדינות שרגיל יותר שהשמים מכוסים בעננים, ובפרט בימות החורף²⁶ – ונהרא נהרא ופשטי', ובכל מקום ומקום לפי ענינו (ובמקום שיש שאלה וספק יעשו כהוראת רב מורה-הוראה שעל אתר).

ועוד ועיקר – קידוש לבנה מתוך כוונה מיוחדת למהר ולזרז ולפעול תיכף ומיד ביאת דוד מלכא משיחא, ע"י ההוספה בדרישה ובקשה על הגאולה, כסיום וחותם קידוש לבנה: "ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם אמן".

ג. ויה"ד שעוד לפני קידוש הלבנה דחודש מרחשון – ובפרט בשנה זו שכיון שחשון וכסלו שניהם מלאים, ישנם שלשה חדשים שלמים (תשרי חשון כסלו) בהמשך אחד, שע"ז נעשית "חזקה" בהתחלת השנה על שלימות החדשים, שרומזת על השלימות דבני"ש"עתידיים להתחדש כמותה" – "יתקיים בנו מקרא שכתוב ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם אמן", ביאת דוד מלכא משיחא תיכף ומיד ממש.

ובפשטות – שתיכף ומיד מתקיים הציווי שקורין תיכף בזמן המנחה: "לך לך גו' אל

23) שו"ע שם ס"ב.

24) כמו בחודש זה, שמוצאי שבת (שלאחר ז' ימים למולד*) הוא ביום י"א בחודש.

25) רמ"א שם.

26) ראה הגהות כ"ק אדנ"ע ושער הכולל שם, שמטעם זה לא הי' הצ"צ מקפיד (בימות החורף) להמתין עד אחר ז' ימים. אבל פשוט שחילוק זה באם דרים במדינה (שכו"כ מ)חדשי החורף אינם מעוננים.

(* אולי אם אין מקפידים על זה ומברכים אחר ג' ימים (וראה גם הערה 26 יכילים לברך במוצאי שבת זה שהוא יום ד' בחודש).

"הקהל" בתיבת נח

א. הקשר דפ' נח - ענין המבול - ל"הקהל":

בתיבת נח ה' הענין ד"הקהל" בתכלית השלימות - לא רק מין המדבר (נח ובניו ונשיהם), אלא גם מכל החי, הינו, האחדות ("הקהל") דכל העולם כולו, שהרי, מבאי התיבה נעשה "עולם חדש".

ובאופן ד"ליראה את ה' . . כל הימים"²:

מובן וגם פשוט, שכאשר באי התיבה ראו (בעד ה"צהר", "חלון"³) מה נעשה מחוץ לביתה, ענשם של דור המבול שלא עשו תשובה - הרי זה פעל את הענין ד"ליראה את ה'" בתכלית השלימות.

ומכיון שהמבול ה' במשך "שנה תמימה"⁴, הכוללת כל שינויי הזמנים⁵ - הרי הפעולה ד"ליראה את ה'", היא "כל הימים".

ב. ויה"ר שסיוס כתיבת הספר-תורה והתחלת הקריאה בס"ת זה ג"פ, "בתלת זימני הוי חזקה"⁶ - תפעל תוספת חיזוק בכל עניני יהדות, תורה ומצוות',

כולל ובמיוחד - בהענין ד"הקהל את העם האנשים והנשים והטף גו' ליראה את ה' אלקיכם כל הימים",

שעיי"ז ממחרים ומזרזים עוד יותר את ה"הקהל" השלם והעיקרי - "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל"⁷, "קהל גדול ישובו הנה"⁸, לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, ולבית המקדש השלישי שיבנה במהרה בימינו ממש, כאמור, בחודש מר-חשוון, תיכף ומיד בר"ח, דמכיון ש"יגלה ויבוא מן השמים", יכול להתגלות ולבוא אפילו ביום השבת⁹.

ובלשון הכתוב בהפטרה דשבת ר"ח - "שמחו את ירושלים וגילו בה"¹⁰, "והביאו את אחיכם מכל הגוים מנחה לה' . . על הר קדשי ירושלים . . בית ה"¹¹, "והי' מידי חודש בחדשו ומידי שבת בשבתו יבוא כל בשר להשתחוות לפני"¹², וכדאיתא במדרש¹³ "היאך אפשר שיבוא כל בשר בירושלים בכל שבת ובכל חודש . . היאך באים בראש חודש ובשבת מסוף העולם, אלא העבים באים וטוענים והם מביאים אותם לירושלים . . הוא שהנביא מקלסן מי¹⁴ אלה כעב תעופינה".

(6) ב"מ קו, ריש ע"ב. וש"נ.
 (7) ישעי' כז, יב.
 (8) ירמ' לא, ז.
 (9) ראה פרש"י ותוס' סוכה מא, סע"א. ועוד.
 (10) ישעי' סו, יו"ד.
 (11) שם, כ.
 (12) שם, כג.
 (13) יל"ש עה"פ (רמז תקג).
 (14) ישעי' ס, ח.

(1) וגם מין הצומח - "מכל אשר יאכל" (פרשתנו ו, כא).
 (2) וילך לא, ג.
 (3) פרשתנו ו, טז ובפרש"י.
 (4) כולל - י"א ימים שהחמה יתירה על הלבנה (פרש"י פרשתנו ח, יד).
 (5) כידוע ש"שנה" מלשון שינוי (עבוה"ק ח"ד פי"ט), ובשנה שלאח"ז, חוזרים ונשנים עוה"פ כל שינויי הזמנים, "שנה" מלשון שונה (ראה ראב"ע בא יב, ב. ס' השרשים לר' יונה בן גנאח ולהרד"ק ע' שנה).

גם השלימות דקידוש לבנה באופן שמקבלים פני שכינה - "יראה אל אלקים בציון"³³, ויתירה מזה, "יראה גו' אל פני האדון הוי"³⁴, כולל גם היחוד דשם הוי' ושם אלקים שמודגש בקידוש לבנה [. . .], "הוי' הוא האלקים", ובעילוי אחר עילוי, ז"פ "הוי' הוא האלקים" שאומרים בנעילת יוהכ"פ (לאחרי אמירת "שמע ישראל הוי' אלקינו הוי' אחד" פ"א, ו"ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד" ג"פ) - ("כ"ק אדמו"ר שליט"א הכריז בניגון המקובל: הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, לשנה הבאה בירושלים! ■

(33) תהלים פד, ח.
 (34) משפטים כג, יז.

הארץ אשר אראך", לארצנו הקדושה, כיון ש"לזרעך נתתי את הארץ הזאת מנהר מצרים עד הנהר הגדול נהר פרת את הקיני ואת הקניזי ואת הקדמוני וגו"²⁷, ארץ עשר אומות²⁸, ובארצנו הקדושה עצמה - "הלוך ונסוע הנגבה"²⁹, "לצד ירושלים . . הר המורי"³⁰, ושם גופא - "אל מקום המזבח"³¹, ש"מקומו מכוון ביותר"³².

"ושם נעשה לפניך . . כמצות רצונך", כולל

(27) בראשית טו, יח-יט.
 (28) פרש"י עה"פ.
 (29) בראשית יב, ט.
 (30) פרש"י עה"פ.
 (31) בראשית יג, ד.

(32) רמב"ם הל' ביהב"ח רפ"ב. - ושם: "והוא המקום שבנה בו נח כשיצא מן התיבה" (שבוה מודגשת השייכות לפרשת נח).

מוקדש לעילוי נשמת
 ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול
 ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת
 יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה
 נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

מוקדש לעילוי נשמת
 הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר
 נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסת, היתשע"א
 יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

גדולה", וכיון שהקב"ה הרי זיכה את בני ישראל שכל מעשיהם יהיו קשורים לעבודת ה', כמ"ש⁵ "רצה הקב"ה לזכות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה ומצות", לכן, הגם שנמצאים כבר מחוץ ולאחרי "זמן שמחתינו" – אעפ"כ מתחילה "עבודה גדולה" בשמחה!

ומסיים הרמב"ם שם: "שנאמר⁶ והמלך דוד מפזז ומכרכר לפני ה'", דהיינו, כשם שדוד המלך הי' "מפזז ומכרכר (בכל עוז) לפני ה'", כך גם אפי' אחד כזה שע"פ תורה הינו איש נכבד ביותר (כדוד המלך) – צריך להיות "מפזז ומכרכר (בכל עוז) לפני ה'".

וע"י שיהודי מתנהג באופן כזה – הוא מתקרב לדוד מלכא משיחא, ודוקא שמחה זו מביאה את מלכא משיחא.

ב. ולכאורה, הרי אמחז"ל "אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעוה"ז"⁷, ואפילו כאשר הגמרא אומרת⁸ על הקב"ה ש"יושב ומשחק עם לויתן", מבהירים מיד ש"מיום שחרב ביהמ"ק אין שחוק להקב"ה", ומוסיף התוס' שם⁹ שגם הענין ד"קא חייך ואמר נצחוני בני נצחוני"¹⁰ אינו אלא בדיחותא בעלמא – וכיצד תובעים מיהודי להיות בשמחה כנ"ל?!

[. . .] אעפ"כ, ע"י עבודתינו עכשיו בשמחה של מצוה, יבואו ל"יושב בשמים ישחק"¹¹ עוד בסיום זמן הגלות, בזמן ד"מאטו רגלין ברגלין"¹².

ומה שהחושך מתגבר, הרי על כך אמר כ"ק מו"ח אדמו"ר¹³ משל מחושך הלילה: רואים שדוקא בסוף הלילה, קודם עליית עמוד השחר, מתגבר החושך במאוד (ודוקא אז מפציע השחר), עד"ז בנוגע להגאולה, ובענינו: כיון שנמצאים כבר סמוך להגאולה, ורואים את כל הסימנים שבסוף מס' סוטה [באמת אין צורך לעיין שם, מספיק להביט ב"גרניץ" ווילג"¹⁴ ולראות איך ש"בת קמה באמה וכלה בחמותה" (ואין עכשיו הזמן להרבות "בשבחן" של ישראל¹⁵)] – לכן החושך גובר ומתחזק.

ג. נשאלת השאלה: מהיכן לוקחים כח לשבור את החושך?

– על-כך אומר הרמב"ם שבכל מצוה צריך להיות "מפזז ומכרכר" בכל עוז, כיון שיהודי הוא תמיד "לפני ה'!"

וכאשר יהודי יעשה את עבודתו בשמחה יקויים הפסוק "קץ שם לחשך"¹⁶, ו"יושב בשמים ישחק"¹¹ על כל ה"רגשו גוים ולאומים יהגו"¹⁷, עד ל"גרים גרורים"¹⁸, ויעברו "בשעתא חדא וברגעא חדא"¹⁹ מהחושך כפול ומכופל לאור הגדול, עד ל"והי' לך הוי' לאור עולם"²⁰, בגאולה האמיתית והשלימה, בקרוב ממש.

(משיחת ש"פ בראשית ה'תשל"א (התוועדות ב') – בלתי מוגה)

(5) מכות כג, רע"ב – במשנה. (14) איזור מפורסם במנהטן.

(6) ש"ב ו, טז. (15) בלשון סגי נהור.

(7) ברכות לא, א. (16) איוב כח, ג.

(8) ע"ז ג, ב. (17) תהלים ב, א.

(9) ד"ה אין. (18) ראה מס' עבודה-זרה שבהע' 8 – דובר ע"כ באריכות בהמשך ההתוועדות (שיחוק' שם ע' 169 – בקשר עם החוק האומלל ד"מיהו יהודי" – נדפס ב"יחי המלך" רעה ע' 13 ואילך.

(10) ב"מ נט, ב. וראה תוס' ד"ה קא חייך ואמר: הכא מילתא דבדיחותא בעלמא הוא דאמר.

(11) תהלים ב, ד.

(12) ל' הזהר – ח"ב רנח, א.

(13) לקו"ד ח"א סח, א-ב.

(19) זח"א קכט, א.

(20) ישעי' ס, יט.

לצאת מהתיבה בלי שהיות

א. מובא בפרשתנו¹: "ויהי מקץ ארבעים יום ויפתח נח את חלון התיבה אשר עשה וישלח את העורב גו".

לכאורה, הנהגתו זו של נח כדי לראות האם כבר יבשו המים מעל הארץ – דורשת ביאור והסבר:

מכיון שכניסתו לתיבה היתה ע"פ ציווי הקב"ה – עליו להמתין לציווי הקב"ה לצאת מן התיבה. וכפי שאכן הי' בפועל – "וידבר אלקים אל נח לאמר צא מן התיבה"¹, ורק אז "ויצא נח . . . מן התיבה"², וא"כ, מה מקום לשלוח את העורב (ואח"כ את היונה וכו') לראות האם כבר יבשו המים – הרי בלא-הכי לא יוכל לצאת מן התיבה עד שיצטווה ע"י הקב"ה "צא מן התיבה"?!³

והביאור בזה:

מכיון שידע נח שהקב"ה הטיל עליו את התפקיד לדאוג לקיום העולם – שהרי צוה עליו להתעסק בבנין התיבה, להכניס בה "מכל החי מכל בשר"³, ולדאוג למזונם במשך כל זמן היותם בתיבה, ועי"ז יהי' קיום העולם לאחרי שיצאו מן התיבה – הוצרך לעסוק בזה בדרך הטבע, כמ"ש⁴ "וברכך ה' אלקיך בכל אשר תעשה", ולכן, כאשר היתה קס"ד שכבר יבשה הארץ ויכולים לצאת מן התיבה, לא המתין כו', אלא תיכף ומיד עשה כפי יכלתו – לשלוח את העורב כדי לראות האם כבר יבשה הארץ, וכעבור ימים אחדים הוסיף לשלוח את היונה וכו'.

ולא עוד, אלא שפעולתו של נח והשתדלותו בכך – פעולה אשר על ידה בא לידי ביטוי גודל תשוקתו וחפצו של נח לצאת מן התיבה – מיהרה וזירזה את ציווי הקב"ה "צא מן התיבה".

ב. ביאור ההוראה בעבודת האדם לקונו:

"מבול" קאי על עניני העולם המבלבלים לעבודת ה'⁵. והעצה לזה – "בא . . . אל התיבה"⁶, כתורת הבעש"ט (שהובאה ונתבארה במאמרי בעל הגאולה די"ב-י"ג תמוז)⁷ ש"תיבה" קאי על תיבות התורה והתפלה, כלומר, שיהודי צריך להכניס את עצמו ("איינשליסן זיך") בתיבות התורה והתפלה, ועי"ז ינצל ממי המבול.

ולא עוד, אלא שצריך להכניס עמו "מכל החי מכל בשר", כלומר, להכניס עמו לתיבה גם את הענינים המובחרים שבמציאות העולם, שגם הם יהיו חזורים באור הקדושה.

אמנם, כל זה אינו מספיק עדיין, שכן, תכלית הכוונה היא (לא רק להכניס לתוך ה"תיבה" באי-כח מכל עניני העולם, אלא גם) לפעול בעולם כפי שהוא מחוץ לתיבה;

אלא שענין זה יכול להיות רק לאחרי המבול, שכן, ענינו של המבול הוא – לפעול טהרה

(5) ראה תו"א ר"פ נח. ובכ"מ.

(6) פרשתנו ז, א.

(7) סה"מ קונטרסים ח"א מח, ב. תש"ב ע' 47. תש"ז

ע' 200. לקו"ד ח"ב רח, א.

(1) פרשתנו ח, ו-ז.

(2) שם, טו-טז.

(3) שם, יח-יט.

(4) שם, ו, יט.

בעולם⁸, ולאחרי כן, יכולה להיות העבודה במציאות העולם כפי שהוא מחוץ לתיבה, לעשותו מקום ישוב, ולא עוד, אלא לפעול בו עילוי גדול יותר ממה שהי' בהתחלת הבריאה, כלומר, לא רק באופן ד"עולם על מילואו נברא"⁹ (כפי שהי' בהתחלת הבריאה), כי אם באופן נעלה יותר – "עולם חדש"¹⁰, עולם שלא שייך בו אפשרות של מבול ("לא אוסיף גו' ולא אוסיף גו"¹¹), מכיון שמתבטל הענין ד"ותשחת הארץ גו"¹² – סיבת המבול (שכן, אף שגם לאח"ז הי' הענין ד"מפני חטאינו", מ"מ, אין זה באותו תוקף כפי שהי' קודם המבול, כפשוטו)¹³.

הנה, אף שעבודה זו שייכת רק לאחרי סיום המבול – למדים מהנהגתו של נח, שעוד **מקודם לכן** שלח לראות ולברר האם נפעל כבר הטהרה דמבול, ובמילא, יכולים כבר לצאת מן התיבה כדי לפעול בעולם שמחוץ לתיבה.

יהודי אינו יכול להמתין לציווי ה' לצאת מהגלות

ג. ובפרטיות יותר – שייכת הוראה זו במיוחד לסוף זמן הגלות:

כללות ענין ה"מבול" הוא ע"ד ובדוגמת ענין הגלות, כי: "מבול" – הוא מלשון **בלבול**, "שבלבל את הכל"¹⁴, וזהו גם המצב דזמן הגלות – שכל הענינים הם באופן של **בלבול**, אין לך דבר בעולם שיוכלו לראותו באופן ברור – לראות את הכח האלקי הפועל בנפעל, לראות ש"מלא כל הארץ כבודו"¹⁵, ולראות שהמציאות האמיתית דעולם היא – דירה לו ית' בתחתונים; כל ענינים אלו אינם בגילוי, ואדרבה כו', ובלשון הכתוב¹⁶: "שמים חושך לאור גו' מר למתוק".

אמנם, תכלית הכוונה דענין המבול (גלות) היא: לפעול טהרה בעולם, "את רוח הטומאה אעביר מן הארץ"¹⁷, עד שיהי' קיום העולם באופן מחודש – "עולם חדש ראה", כלומר, עולם שבו לא קיימת עוד האפשרות למצב של גלות (מבול), גאולה שאין אחרי גלות¹⁸.

ועל זה באה ההוראה מהמאורע דעשירי בתמוז – "ויפתח נח את חלון התיבה וגו'":

גם כאשר נמצאים עדיין בזמן הגלות, במצב של מבול, לפני הגאולה – הנה כאשר ישנה **קס"ד** אצל יהודי שכבר הגיע הזמן דסיום המבול, וצריכים לצאת מן התיבה לעולם כפי שהוא במעמד ומצב ד"עולם חדש"¹⁹, גאולה שאין אחרי גלות – צריך יהודי לעשות את כל **התלוי בו** כדי לברר זאת, לשלוח שלוחים – בעלי-חיים או בני-אדם, ושאר פעולות כיו"ב, כלומר, לעשות כל התלוי בו למהר ולזרז את הגאולה.

יהודי אינו יכול לשבת ולהמתין עד **שהקב"ה יצוה** עליו לצאת מהגלות אל הגאולה

(מהמעמד ומצב שבתיה למעמד ומצב ד"עולם חדש"), ולכן, כאשר יש מקום לסברא וקס"ד שכבר הגיע הזמן לצאת מן הגלות אל הגאולה – אזי עושה את כל התלוי בו כדי למהר ולזרז את הגאולה!

ואף שהיציאה מהגלות אל הגאולה אינה יכולה להיות אלא ע"פ ציווי הקב"ה – מ"מ, כאשר הקב"ה רואה שיהודים משתוקקים וחפצים שהגאולה תהי' **תיכף ומיד**, "ווי וואנט משיח נאו", הרי זה גופא ממחר ומזרז את ציווי הקב"ה **"צא מן התיבה"**²⁰, לצאת מן הגלות אל הגאולה האמיתית והשלימה.

ד. [. . .] וזוהי ההוראה – שגם כאשר נמצאים עדיין בגלות, לפני הגאולה, אבל ישנו קס"ד שהגיע כבר זמן הגאולה (כמודגש בכך שכבר אומרים "פדה בשלום נפשי"), אזי צריך יהודי לעשות את כל התלוי בו למהר ולזרז את הגאולה.

ידועים אמנם דברי בעל הגאולה בג' תמוז, לפני הכנסו לקרון הרכבת המובילה לעיר גלות²¹: "לא מרצוננו גלינו מא"י", ולא בכחותינו אנו נשוב לא"י, אבינו מלכנו ית' הגלנו כו' והוא ית' יגאלנו כו'"; אבל אעפ"כ, כאשר הקב"ה רואה שיהודים צועקים "ווי וואנט משיח נאו" – הרי זה גופא ממחר את פעולתו של הקב"ה להוציא את בני מהגלות אל הגאולה האמיתית והשלימה.

וכן תהי' לנו – שיוציאים מהמעמד ומצב דגלות, "צא מן התיבה", למעמד ומצב דגאולה שאין אחרי גלות, "עולם חדש ראה", ביחד עם קיום היעוד²² "תורה חדשה מאתי תצא", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, במהרה בימינו ממש. (משיחת ש"פ חזקת, י' תמוז ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

(20) פרשתנו שם, טז. קעה, ב. תרפ"ז ע' קצו.

(21) לקו"ד ח"ד תשצב, א. סה"מ קונטרסים ח"א (22) ויק"ר פי"ג, ג.

איך לצאת מזמן שמחתינו בשמחה גדולה

תרגום חפשי ללשון הקודש בעריכת מערכת יחי המלך

א. כאשר מגיעים מ"זמן שמחתינו"¹ ועוברים ל"זיעקב הלך לדרכו"², עלולים לחשוב שמתחיל כעת זמן של עצב ("אומעדיקייט")...

אך הרמב"ם אומר³, ש"השמחה שישמח אדם בעשיית המצוה ובאהבת האל-ל שצוה בה עבודה גדולה היא"⁴, כלומר, בכל מצוה שיהודי עושה עליו להיות בשמחה, וזוהי "עבודה

(1) חה"ס (ויקרא כג, מ. וראה יל"ש עה"פ רמז רנד).

(2) ל' הכתוב – ויצא לב, ב.

(3) בסוף הל' לולב – נת' בארוכה לפנ"ז בההתוועדות (שיחות קודש תשל"א ח"א ע' 142 ואילך. לקו"ש חי"ז ע' 267 ואילך).

(4) ולהעיר שדין זה הובא ברמב"ם שם בהמשך לדיני שמחה (דבית השואבה) בחג הסוכות.

(8) ראה תו"א פרשתנו ח, ד ואילך. אוה"ת שם כרך

(9) ראה ב"ר פי"ד, ז. פי"ג, ג.

(10) ב"ר פ"ל, ח. יל"ש פרשתנו רמז מט.

(11) פרשתנו ח, כא ובפרש"י.

(12) שם ו, יא.

(13) ראה גם לקו"ש חט"ז ע' 52 ואילך.

(14) פרש"י בפרשתנו שם, זי.

(15) ישעי' ו, ג.

(16) שם ה, כ.

(17) זכר' יג, ב.

(18) ראה מכילתא בשלח טו, א. הובא בתוד"ה ה"ג

ונאמר – פסחים קטז, ב.

(19) ב"ר פ"ל, ח. יל"ש פרשתנו רמז מט.